LXIX.

Betænkning

over

Forslag til Lov indeholdende et Tillæg til Lov om nogle Bestemmelser vedrørende Kirkesyn, Præstegaardssyn m. m. af 19de Februar 1861.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 13de Marts 1872.)

Medens Kirkesynsloven vel i § 17 har paalagt Kirketiendeeieren Forpligtelse til at bortlede Fugtigheden fra Kirken, har den derimod ikke taget noget Hensyn til Kirkegaarden, uagtet det er en bekjendt Sag, at Fugtigheden paa mange Kirkegaarde er saa stor, at Gravene idelig maa øses tomme, for ikke at være fulde af Vand, naar Kisterne skulle nedsænkes deri; ligesom det ogsaa er en Erfaring, Mange, maaske især paa Landet, have gjort, at det er meget vanskeligt at færdes ved Jordefærd paa fugtige Kirkegaarde paa en saadan Maade, som svarer til Handlingens Alvor.

Det var Følelsen heraf, der bragte Forslagsstilleren til at fremkomme med dette Forslag om, at Synet skal kunne paalægge Tiendeeieren at bortlede Fugtighed fra Kirkegaarden enten ved Draining eller paa anden Maade, hvor Omstændighederne kræve det. — Under 1ste Forhandling af Sagen blev der imidlertid fra flere Sider og med stor Styrke gjort gjældende, at lige saa vist som dette Forslag vilde afhjælpe en Mangel ved Kirkesynsloven, ligesaa vist var der et andet Punkt, som ogsaa maatte ønskes inddraget under denne Sag, nemlig Opvarmning af Kirkerne. Udvalget har maattet erkjende det Ønskelige i, hvis det kunde naas, at alle Kirker bleve opvarmede, og det har derfor anset det rigtigst tillige at behandle dette Spørgsmaal i Forbindelse med det foreliggende Forslag.

Men, medens hele Udvalget har været enigt i, at det var ønskeligt, om begge Foranstaltninger: Afsivning af Kirkegaardene og Opvarmning af Kirkerne, kunde fremmes; fremdeles har det ikke kan anse den Paastand for berettiget, at Kirketiendeeierens Forpligtelser een Gang for alle skulde være afsluttede ved Kirkesynsloven af 19de Februar 1861, ligesom paa den anden Side deri, at det er nødvendigt, at de Krav, der kunne stilles til bemeldte Tiendeeier, bestemt begrændses, for ikke at blive ubillige, saa har Udvalget derimod ikke kunnet opnaa Enighed om, hvor denne Grændse for Tiendeeierens Forpligtelse skulde sættes, men har maattet dele sig i et Flertal og et Mindretal.

Flertallet (Bossen, Bønlokke, O. Christensen, J. Jensen og Høyer Møller) gaar i Betragtningen af Kirkesynsloven ud fra ganske andre Grundsætninger end Mindretallet; det kan for det Første paa ingen Maade erkjende, at Tiendeeieren har nogen Eiendomsret over Kirken, ligesom det heller ikke kan dele Mindretallets Betragtning af Lov 19de Februar 1861, idet Flertallet snarere betragter denne Lov som en Afbetaling paa lange Tiders Uret end som en Afgjørelse af Tiendeeierens Forpligtelser i Fremtiden. — Det tror fremdeles, at der ikke behøves større Erfaring om, at Kirkesynsloven trænger til saadan Udvidelse end den, de forløbne 11 Aar have givet, og det kan ikke erkjende den Anskuelse af § 3 i Kirkesynsloven, som om den kun skulde angaa Mangler ved Kirkens Tilstand eller dens Tilbehør, for rigtig, da den fordrer saadan Bekvemmelighed, som er fornøden til uforstyrret Andagt, og desuden andre Paragrafer, f. Ex. § 4, stille ganske andre Fordringer til Tiendeeieren.